

De Grootste en Voornaamste van alle Rampen

Sissende stoomwolken. Zweet dat langs mijn nek omlaag droop. Smaug de Verschrikkelijke was woedend op me.

‘Wat betekent dat – FILTER ERROR?’ vroeg ik.

‘Hier.’ Meneer Apatan schudde even met de slang die in Smaugs glimmend verchromde rug verdween. De rood knipperende foutmelding ging uit. ‘Zo beter?’

‘Ik denk het.’

Smaug pruttelde tevreden en begon weer te koken.

‘Goed. Heb je op knopjes gedrukt?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Alleen om de temperatuur te controleren.’

‘Dat hoeft niet, Darius. De temperatuur blijft altijd honderd graden.’

‘O ja.’

Het had geen zin om Charles Apatan, de manager van de Tea Haven in het winkelcentrum van Fairview Court, tegen te spreken. Ondanks alle artikelen die ik voor hem had geprint omdat hij weigerde ze online te lezen, bleef hij volhouden dat elke theesoort altijd met kokend water moet trekken, of het nu een robuuste Yunnan is of een kwetsbare Gyokuro.

Niet dat Tea Haven ooit zulke verfijnde thee in het assortiment had. Alles wat wij verkochten was ‘versterkt met antioxidanten’, ‘verrijkt met natuurlijke superfruitextracten’ of ‘voor schoonheid en gezondheid’.

Smaug de Hopeloos Grillige was onze industriële waterkoker. De eerste week dat ik hier werkte had ik hem Smaug gedoopt, nadat ik drie keer op één dag kokend water over me heen had gekregen. Maar tot nu toe had niemand anders bij Tea Haven die bijnaam overgenomen.

Meneer Apatan gaf me een lege thermoskan met een pompkraantje bovenop. ‘We hebben meer Fruitige Blauwe Bosbes Açai besthee nodig.’

Ik schepte thee uit het feloranje blik in het filterbakje, deed er twee lepels kandjsuiker bij en schoof het onder de tuit. Smaug de Onbetwistbaar Druk Leverende spuwde zijn stomende inhoud in de thermoskan. Ik kromp ineen toen er kokend water op mijn handen spatte.

Smaug de Grootste en Voornaamste van alle Rampen had weer eens gezegevierd.

Als groep hebben Iraniërs genetische aanleg om thee lekker te vinden. En hoewel ik maar een Halve Iraniër ben, heb ik wel de theeliefhebber-genen van mijn moeder geërfd.

‘Weet je waarmee Iraniërs thee zetten?’ vroeg mijn moeder me een keer.

‘Nee,’ zei ik.

‘Hel!’ riep ze en ik lachte omdat mijn moeder, die nooit kracht- termen gebruikte, deed alsof ze vloekte.

Hel betekent in het Farsi ‘kardemom’ en dat is wat Iraanse thee zo lekker maakt.

Toen ik deze grap aan meneer Apatan vertelde, kon hij er niet om lachen.

‘Je mag niet vloeken waar de klanten bij zijn, Darius,’ zei hij.

‘Dat doe ik niet. Het is Farsi. Het is een grap.’

‘Toch mag het niet.’

Ik kende niemand die alles altijd zo letterlijk nam als Charles Apatan.

Nadat ik onze strategisch geplaatste thermosflessen had gevuld met verse thee om te proeven, vulde ik overal de voorraad plastic bekertjes aan.

Ik ben een felle tegenstander van plastic proefbekertjes. Alles smaakt smerig uit plastic, ontzettend chemisch en goor.

Het is weerzinwekkend.

Niet dat het veel uitmaakte bij Tea Haven. Er zat zoveel suiker in onze proefthee dat de smaak van de plastic bekertjes niet eens opviel. Misschien zouden de bekertjes er zelfs door oplossen, als je lang genoeg wachtte.

De Tea Haven in het winkelcentrum van Fairview Court was geen slechte plek om te werken. Niet echt. In elk geval veel beter dan mijn vorige baan – het reclamebord met de specialiteit van de dag ronddraaien voor zo’n afhaalpizzeria waarbij je de pizza’s thuis nog in de oven moet doen – en het zou goed staan op mijn cv. Als ik van school kwam zou ik in een echte theewinkel kunnen gaan werken, in plaats van in een winkel die het nieuwste superfoodextract toevoegde aan het allerergste, goedkoopste theegruis dat de inkopers van de winkelketen konden vinden.

Het liefst zou ik bij Rose City Teas gaan werken, waar ze kleine partijen met de hand geselecteerde theeën verkochten. In de thee van Rose City zaten geen kunstmatige smaakstoffen. Maar je moest achttien zijn om er te mogen werken.

Toen ik de laatste bekertjes in de houder duwde, hoorde ik door de open deur de hyenalach van Trent Bolger.

Ik kon me nergens verstoppen. De hele voorgevel van Tea

Haven bestond uit reusachtige ruiten die licht getint waren om het zonlicht tegen te houden, maar verder onbeperkt zicht boden op de verleidelijke koopwaren (en het personeel).

In stilte wenste ik dat het zonlicht zou weerkaatsen van het glas, zodat Trent erdoor verblind werd en mij een akelige ontmoeting bespaard bleef. Of anders dat Trent zou doorlopen en me niet zou herkennen in het zwarte overhemd en de felblauwe schort die ik voor mijn werk droeg.

Tevergeefs. Zodra Trent Bolger de hoek om kwam, had hij me in de gaten. Hij greep de deurpost vast en lanceerde zichzelf de winkel in, gevolgd door Chip Cusumano, een van zijn slaafse volgelingen.

‘Hé, schortje!’

Trent Bolger noemde me nooit Darius. Hij verzon telkens nieuwe bijnamen, het liefst zo dubbelzinnig mogelijk.

Mijn moeder zegt altijd dat ze me naar Darius de Grote heeft genoemd, maar ik vind dat mijn ouders de teleurstelling wel over zichzelf hebben afgeroepen door de naam van zo’n machtige historische heerser te kiezen.

In de ogen van Trent Bolger en zijn volgelingen was ik in elk geval niet Darius de Grote. Elke andere naam was goed, als er maar een seksuele bijmaak aan zat. Het was allemaal heel voor-spelbaar.

Toch was het per definitie geen pesten wat Trent deed. Op Chapel Hill High, waar Trent, Chip en ik alle drie na de middle school naartoe waren gegaan, was pesten streng verboden. Net als vechten, plagiaat, drugs en alcohol.

En als iedereen op Chapel Hill High Trents gedrag toestond, kon het dus geen pesten zijn wat hij deed.

Toch?

Trent en ik kenden elkaar al vanaf de kleuterschool. In die tijd waren we vrienden, zoals iedereen op de kleuterschool met iedereen bevriend is, voordat de sociopolitieke bondgenootschappen worden gesloten. Maar tegen de tijd dat je in groep 5 zit kun je bij elk spelletje Hoofden Omlaag Duimen Omhoog eindelijk met je hoofd omlaag en je duim omhoog blijven wachten terwijl je door de hele klas genegeerd wordt tot je je begint af te vragen of je onzichtbaar bent geworden.

Trent Bolger was maar een level 2-atleet (of hooguit level 3). Hij speelde als een of ander soort back in het Chapel Hill High onderbouw voetbalteam (Go Chargers). En hij zag er ook niet goed uit. Hij was bijna een kop kleiner dan ik, met heel kort zwart haar, een hoekige donkere bril en een neus die bij de punt opeens scherp omhoogging.

Bovendien had hij de grootste neusgaten die ik ooit heb gezien.

Niettemin was Trent onverklaarbaar populair in onze klas op Chapel Hill High.

Chip Cusumano was langer, knapper en cooler. Zijn haar was bovenop lang en vol, en geschoren aan de zijkanten. Hij had zo'n sierlijk gekromde neus zoals je ziet bij standbeelden en op schilderijen, en zijn neusgaten hadden precies de juiste afmetingen.

Hij was ook aardiger dan Trent (tegen de meeste mensen, maar niet tegen mij). Dus was hij natuurlijk veel minder populair.

Eigenlijk heette hij Cyprian. Dat was een nog vreemdere naam dan Darius.

Trent Bolger had dezelfde achternaam als Fredegar 'Fatty' Bolger, een hobbit uit *The Lord of the Rings*. Dat is degene die thuisblijft in de Gouw terwijl Frodo en de anderen op avontuur gaan.

Fatty Bolger is zo ongeveer de saaiste hobbit van allemaal.

Toch noemde ik Trent nooit Fatty.

Het was een level 5-ramp.

Ik had niemand op Chapel Hill High verteld waar ik werkte, vooral om te voorkomen dat Trent het te weten kwam.

Chip Cusumano knikte naar me vanuit de deuropening en begon onze kleurige theemokken te bestuderen. Maar Trent Bolger kwam recht op mij af. Hij droeg een grijze korte broek en zijn sweater van het Chapel Hill High Worstelteam.

In de winter worstelden Trent en Chip allebei. Trent zat in het team van de onderbouw, maar Chip had als enige uit onze klas een plaats in het schoolteam veroverd.

Chip had ook de sweater van zijn team aan, maar hij droeg het boven zijn gewone zwarte joggingbroek met strepen aan de zijkant en pijpen die onderaan smaller werden. Buiten de gymlessen had ik Chip nog nooit in een korte broek gezien. Ik nam aan dat hij daarvoor dezelfde reden had als ik.

Het was het enige dat we gemeen hadden.

Trent Bolger stond voor me te grijnzen. Hij wist dat ik op mijn werk niet aan hem kon ontsnappen.

‘Welkom in Tea Haven,’ zei ik. Dat was de verplichte begroeting van het bedrijf. ‘Wil je een van onze heerlijke theeën proberen?’

In theorie moest ik daarbij ook de voorgeschreven glimlach produceren, maar ze konden geen wonderen van me verwachten.

‘Verkopen jullie theezakjes?’

Aan de andere kant van de winkel schudde Chip grijnzend zijn hoofd.

‘Uh.’

Ik wist wat Trent van plan was. We waren hier niet op school, en Tea Haven had geen anti-pestprotocol.

‘Nee, maar wel theezeefjes.’

‘Jammer. Je bent vast dol op theezakjes.’ Trents grijns kroop omhoog langs één kant van zijn gezicht. Hij glimlachte altijd alleen met zijn halve mond. ‘Je lijkt me nou echt een jongen die daarvan houdt.’

‘Ik probeer te werken, Trent,’ zei ik. Ik kreeg het tintelende gevoel dat meneer Apatan ergens dicht bij me stond en zorgvuldig in de gaten hield hoe ik de klanten behandelde. Daarom schraapte ik mijn keel en vroeg: ‘Wil je misschien onze Super Oranjabloesem Melange proberen?’

Ik weigerde het thee te noemen, want er zat helemaal geen thee in.

‘Hoe smaakt die?’

Ik trok een bekertje uit de standaard, hield het onder de tuit van de thermoskan en drukte op het pompje. Daarna bood ik het hem aan op de palm van mijn hand.

Hij sloeg het in één keer achterover. ‘Bwah. Het smaakt naar sinaasappelsap met ballen.’

Chip Cusumano lachte in het lege theeblik dat hij bekeek. Het was er een uit onze nieuwe voorjaarsserie, met kersenbloesem erop geschilderd.

‘Heb je het goed gezet, Darius?’ vroeg meneer Apatan achter me.

Meneer Apatan was nog kleiner dan Trent, toch lukte het hem om meer ruimte in te nemen toen hij tussen ons in stapte om een proefbekertje voor zichzelf te vullen.

Trent knipoogde naar me. ‘Ik zie je, theezak.’

Theezak.

Mijn nieuwste dubbelzinnige bijnaam.

Trent knikte naar Chip, die glimlachte en onschuldig naar me zwaaide alsof hij niet net medeplichtig was geweest aan mijn ver-

nedering. Ze liepen stoeiend en lachend de deur uit.

‘Bedankt voor het bezoek aan Tea Haven,’ zei ik. ‘Kom gauw terug.’

De verplichte afscheidsgroet.

‘Noemde hij je nou theezak?’ vroeg meneer Apatan.

‘Nee.’

‘Heb je hem verteld over onze zeepjes?’

Ik knikte.

‘Hmm.’ Hij dronk slurpend zijn Super Oranjbloesem. ‘Nou, hier is niets mis mee. Goed gedaan, Darius.’

‘Dank u.’

Ik had niets gedaan waarvoor ik lof verdiende. Iedereen kon Super Oranjbloesem maken.

Dat was de bedoeling van Tea Haven.

‘Was dat een schoolvriend van je?’

Het was duidelijk dat de nuances van mijn interactie met Fatty Bolger, de vervelendste hobbit van de wereld, hem waren ontgaan.

‘Laat hem de volgende keer de Fruitige Blauwe Bosbes proberen.’

‘Oké.’